

Den 1 : 25. 04. 2008

Sraz s Bohoušem u Opavského Globusu klapnul a vyrážíme k dalšímu bodu setkání se zbytkem skupiny do Mohelnice. Počasí fajn, sluníčko místy vykukuje, pohoda....Jitka, Iva a Jirka JVK jsou už na místě, zdravíme se po zimě trošku déle než je obvyklé a vyrážíme směrem k západu, dnes máme domluvené přespání u hranic na Přimdě a je to taky bod setkání se zbytkem party. Kazí se počasí, za Mor. Třebovou začíná pršet a po chvíli se soukáme do nepromoků, což by nebylo tak zlé, kdyby si nepostavila hlavu jedna Hondice neukázněná--chvíli jede, chvíli nejede a Iva už začíná tušit, že její cesta se obrací ještě dnes směrem zpátky na východ. Kazí to náladu i ostatním, pokračujeme v dešti a už jen v pěti lidech směrem k hlavnímu městu. Po dalším tankování klesá nálada na bod mrazu--Jirkův mobil přináší SMS-kou další jobovku--Simona onemocněla angínou, nemůže jet.....Je to divné, zvláštní pocity a myšlenky proudí mozgovými závitými--to je ten důvod našeho bloudění hlavním městem? Nejdříve nás vede JVK--do Prahy prý ne, vyhneme se--najednou jsme na Černém mostě--to mi vykouzlí úsměv na rtech, deru se dopředu, přece to tady znám, jezdil jsem tu nějakých pár dnů.....Jo jo, sebevědomí mi vydrželo k první uzavírce, najedu blbě na nadjezd a je to, otáčíme to auž si to šněrujeme skrz celou Prahu. Pořád mám z GPS-ky nějaký blbý pocit, táhne nás na sever, směr Teplice, no jo, já vůl tam zadal blbě trasu.....Tak jsme si krásně pojezdili po naší matičce stověžaté, jen těch věžiček bylo ten den fakt nějak moc.....

Jistě, i když bylo hned od začátku jasným záměrem Prahu minout - byl pátek odpoledne - stejně jsme v ní skončili a 2 hodiny si prohlíželi její pamětihodnosti, ze sedel, některé i 2x, ale

ale na focení, jak mi bylo přísně řečeno, opravdu nebyl čas :-)

Ztráta času nás nutí najet na plzeňskou dálnici a v podvečer přijíždíme na treffpunkt. Náladička je už dobrá, člověk leccos zkousne, čekáme na další partáky. Večer přijíždí Eva a Ranža. Informace, že Ranžova aprilka jede jen na jeden válec a že tak tak dojel, mě osobně už ani nějak nerozhodí. Dám si jen jedno pivko navíc a pár panáčků slivovice a už je mi to v celku šumafuk. Je to hold den blbec, přišli jsme o 3 kamarády. Večer klábosíme na pokoji, Jitka má z domácích zásob sebou nějaké mořské potvory a domácí chlebík tak papkáme, Ranža vypráví o motorkách co testuje pro nějaký časopis a pomalu se odrovnává slivovičkou-jo ví, že si zítra může pospat na rozdíl od nás.....tak dobrou noc přátelé.....

Ty mořské potvory se jmenovaly krevety, chlebík byl receptem z Hostýnských vrchů a vydržel nám jako čerstvý ještě 3 dny a slivovice byla medovice....silná, chutná, lehce nasládlá, barvy zlaté - prostě slivovice z medu. Ochutnali jsme ji všichni a pěkně rovnou z lahve :-))

Den 2 : 26. 04. 2008

Krásný dvacátý šestý duben ráno-ano krásný, motorky pokryté jinovatkou, ve které se třpytí jarní sluníčko-co víc si může nadržovaný cestovatel přát? Mžourám očima ve střešním okně a koukám na Jirku jak udílí rady své krásce nebo spíš ona jemu? Ovšem pozor, aby nedošlo k omylu, hovořím o jeho Guzzince. Snídáme, přijíždí zbytek party-Lukáš z Mladé Boleslavi a Paul s dvěma kamarády-jsme tedy v plném počtu-bez odpadlíku 9 lidiček. Jelikož je ráno pěkný samec, jdou se ohřát, čehož využívám a jedu s Jitkou kouknout na jedno romantické místečko po cestě, asi 3 km k hranicím.

Kocháme se zde krásným jezerem, které se právě probouzí do jarního dne. Někde tady začíná CHKO Český les a je to opravdu paráda, nicméně v dálce už slyšíme dunět motory a tak nasedáme a přidáváme se do kolony k ostatním.....Přejíždíme do Německa--ano na tyhle silnice se vždy těším a je to

konečně tady....Paul drží celkem svižné tempo, odhaduji to tak kolem 110-ky, čímž nás vzadu občas přivede k 130-ce. Ano je to opravdu na jízdou v koloně svižné až moc. Blahem si chrochtám.....

No Tobě se to chrochtalo....s připojenou GPS vždy v klidu. Zato já jako začátečník se musela často spoléhat na vlastní intuici, nebylo to nic lehkého v té rychlosti reagovat na udávaný směr vedoucího....on blikal vpravo, druhý za ním vlevo, třetí vpravo a já jako čtvrtá to už často chtěla vzdát a vzít to provokativně přímo :-)

A hele co nevidím, opět česká celnice, koukám jako výr kudy, že to jedeme.....ááááááááale nic se neděje, nevracíme se už zpátky, jen je nutná mírná úprava Paulovy GPS. Zbytek cesty už jedeme bez nejmenších problémů....Co to tam ti Němci na té silnici provádějí? Koho to tam doprovází to vozidlo s majáky? Že by cyklisté, či nějaký průvod? Tak to jsem ještě neviděl, parta 4 chasníků v chebských krojích žene po německé silnici sud českého piva a to je k nejbližší vesnici dobré 2 km!!! To si nenecháváme ujít a zastavujeme na náměstí.....Po pár minutách dorazí i chasníci se sudem a spustí česká dechovka, no koukám jako blázen a být rok 1980 asi by tohle možné nebylo. Ať žije české pivo a pán Schengen..... ..Pokoukáme, ba i nějaká třetinka se vlezla , pár nezbytných fotek a už míříme dál na západ, do městečka Bad Staffelstein (GPS-N50°06'31.26'' , E10°59'27.70''). Zde máme očistnou kůru v místních solných termálních lázních. Doporučuji všem!!!

Po dvou hodinkách čvachtání míříme do Bamberku.

Ne ještě počkej, zapoměl jsi na malou zastávku.....bez předchozího varování nás Paul dovedl ke krásné barokní bazilice Vierzehnheiligen(N50°06'59,86''E11°03'11.77'') nejznámějšímu poutnímu místu-svatyni v Horních Frankách.

Sami jsem tu potkali průvod poutníků. Škoda jen, že některé to táhlo více k stánku s pivem, než k nahlédnutí do překrásně vyzdobeného interiéru baziliky. My s Evou neodolaly a nakoukly společně s davem věřících...

Na náměstí se rozdělujeme na skupiny, větší část se kochá městem, Evča, Jitka a já blbneme na náměstí. A cíl naší dnešní cesty? Městečko Höchstadt an der Aisch-zde přespíme u Paulových známých. K večeři nám objednal zajímavě upraveného kapra-místní specialitku. Tak dobrou chuť!!! Po večeři se jdeme projít po městečku (moc hezké náměstí) a hajdy do peřin.....

Den 3 : 27. 04. 2008

Moc jsem se nevyspal-divná postel, dlouhá cesta Německem, mám dobře spočítané ty km, kterými dnes povedu naši skupinu-to jsou otázky, které mě v noci straší, už abych byl na cestě. Naše skupina se rozděluje, nemusím dálnice, chci jet německou krajinou, poznat vesničky a lidi v nich žijící. Přidává se ke mě Jitka, Eva a Jirka za což jsem jim vděčný, přece jenom jsem si možná trochu násilím prosadil svou verzi cestování a poznávání a nevím, zdali je jim to je po chuti.....Naším dnešním cílem je městečko Lunteren ve východní části Holandska. Okolo 6-ti set kilometrů bychom dnes měli zvládnout, což není zase tak málo....

Míříme směrem k Fuldě a po cestě obdivujeme cisterciacký klášter Ebrach (N49°50'52.53'' E10°29'38.28'') založený v r.1127 s velice pohnutou minulostí např. v době 2. světové války, ale tot' už jiná kapitola.....Prohlídka alespoň venkovních prostor nás docela zdržela, a takové zpoždění se těžko nahrazuje, obzvlášť když vedoucí(já) zakufruje v okolí městečka Cölbe u Marburgu. Ta potvora (GPS-ka) si nedovede poradit s objížd'kou a tvrdošijně nás vede do zákazu.....Nezbývá než se dát po dálnici a když blbě najedu na odbočku a musíme se otočit, předávám štafetu Jirkovi a dalších 140 km

trandíme po dálnici.....Takže jedeme skrz průmyslovou oblast u Dortmundu, které jsem se chtěl za každou cenu vyhnout.....Tím pádem jsme si přidali odhadem navíc 70 km a večer se kvapem blíží, takže nejkratší cestou po dálnici směr Holandsko....Těsně před přejezdem hranice sjíždíme z dálnice a už točíme první kilometry krajinou tulipánů.

Je to zvláštní, kousek čáry na mapě a už jedete kolem naprosto rozdílné architektury, městečka jsou najednou úplně jiná, domečky mají jistou uniformitu, ale moc se mi líbí.....Přízemní domky, jakoby z hnědých cihel, okna bez záclon, živé ploty oddělují jednotlivé parcely, klasický plot jako u nás je tady asi neznámým pojmem, vedlejší silnice dlážděny kostkami, samý kruháč a semaforey? No to je teda fofr, přijíždíte, svítí červená a v momentě kdy zastavím, abych si protáhl ztuhlé tělo svítí bez varování zelená....zřejmě nějaká fotobuňka či co, prostě nestíhám se poškrábat ani na za...u a už zase plný trap.....

Zvláštní, a já si přitom stihla vytáhnout a nasadit sluneční brýle :-)))

Člověk si zvykne na všechno a tohle není zase tak špatné, že ano? Projíždíme Lunteren a hledáme ubytko co objednal Paul. Po dojezdu k rezidenci (jinak se to asi nedá nazvat) jsme v rozpacích, teda aspoň já si nějak nemůžu srovnat ten luxus v hlavě, vypadá to tady na 100 o jro /noc....Fakt jsme dorazili na místo? Beru si tlumočnicka Jirku JVK (ten se domluví všude) a jdeme se zeptat. Holky na recepci se s náma baví, ale bohužel řečí, která mi zní jako chrochtání totálně zkárovaného Němce. Takže ruce, nohy, posušky---hold chybí „Paul Holand'an" a domluva je fakt těžká.....Přesto se nějak ubytujeme, naštěstí ne přímo v rezidenci, ale v nějakých jejich unimobuňkách-ovšem fakt vymakaných a komfortních--naše základna na 3 noci „zavoněla" botama vyzutýma po celodenní cestě a hned jsme tady jako doma, sprcha a míříme na pívko a večeri. Popíjejíc a papkajíc nějakou specialitu zpřádáme plány na zítřek, a čekáme až dorazí druhá část skupiny

A dorazila právě včas, zrovna když jsme všichni pookřáli po dlouhé cestě při labužnickém při labužnickém obřadu....

...mňam carpaccio z rozbíftu s kapary a s olivami, dokrmované skvělým čerstvým pečivem se sýrovým krémem nás opravdu skvěle naladilo :-)

Krásný večer Holandsko!!!!!!

Den 4 : 28. 04. 2008

Nizozemsko za 2a1/2 dne? S touto myšlenkou se budím do mírně deštivého rána v našem bungalovu v Lunterenu. Zbytek skupiny včera dorazil kolem 22 hodiny, Bohouš s Lukášem bydlí ve stejné unimobuňce vedle nás. Trošku mě překvapilo, že Paul s kamarády odjel „někam“, moc se s námi ne bavil, asi už mu lezem na nervy.....No dnes je ON pánem situace, až dojedou po snídani, zcela se mu oddáme se zbytkem svých spolubydlících, ale to až po snídani na kterou se hrneme jako Holanďané do hor.....Eva už přikvačila s mapou, mám ji za to moc rád, když se vždy přibatolí s mapou a plánujeme co uvidíme v okolí, ovšem dnes, dnes to hold není na nás....V okolí je tolik atraktivních míst.....Jinak pro puntičkáře : Lunteren se nachází v blízkosti Národního parku de Hoge Veluwe a co by kamenem dohodil je i Kröller-Müller muzeum. Bohužel nic z toho nám dnes není

přáno, vyjíždíme měrem na Arnhem, přesněji do městečka Oosterbeek.

Kdo z Vás laskavých čtenářů tohoto cestopisu zná trošku dějiny 2. světové války, či hvězdně obsazený film „Příliš vzdálený most“, bude ihned doma. Ano pohybujeme se v okolí největší výsadkové bitvy spojenců, tím myslím bitvu s největším vzdušným výsadkem ve 2. světové válce-tzv. operaci Market Garden. Už jsme v muzeu v Oosterbeeku-chrochtám si blahem a svět okolo přestává existovat,

fakt krásné to tu mají a jelikož se tu rvali o naši svobodu také Poláci, vychutnávám si v polštině i doprovodný film.....Člověka nejvíc zaujmou věci, které ještě neviděl a u mě to tentokrát vyhrálo morfium, ano morfium pro raněné-jakoby maličká zubní pasta s jehlou na konci, prostě vymakaná samoobsluha, brrrrr nechtěl bych ji sám do sebe bodnout

Dovol ještě prosím dodatečné poděkování za nás všechny ostatní přítomné, polštiny neznalé za překlad a poutavé povídání, přece jen, my ženy nemáme takový přehled v bitevních strategiích a jiné válečné problematice!

Že to vše dopadlo špatně a operace ztroskotala, je už jiná kapitola....

Ani se mi odtud nechce odjet, ale parta už vyráží dále, směrem k městečku Wijk bij Duurstede, kde si prohlédneme hrad „Dursteede“ (N51°58'09.16'' E5°20'38.76'') postavený v rustikálním stylu a kocháme se procházkou v okolí hradu. Po prohlídce míříme městečkem směrem na Ziest. Najednou stojíme a nějak se zpožděním mi dochází, že je od nás zhruba 20 metrů vzdálený obchůdek s

Holandskými sýry a to je prosím pojem, že ano....

Pavlovův reflex je okamžitý a začínám slinit, dereme se s Jitkou do obchodu-----že by ji to taky chytlo?

Jéjda lidičky, ty sýry--no prostě radost se jenom koukat, a když nám k tomu místní usměvavá prodavačka dává ochutnat ze všeho nač ukážeme, nechápu proč jsou ostatní tak naštvaní , že opouštíme obchod po 15 minutách. Opravdu nechápu ty jejich kyselé ksichty :-))

.....no hlavně že nechtěli ochutnat ne? :-)

Zůstal bych a koštoval a koštoval a koštoval až bych puknul...I ted' u pc se mi ten Pavlov zase.....Ale odvážíme si balíček na večer, to bude ňamka. V městě Zeist navštívujeme krásný asi barokní zámek (N52°04'45.48'' E5°14'04.68''), kde snad působili i Moravští bratři, dnes slouží k pořádání luxusních svatebních hostin a pod. Bohužel si Paul něco brebentí v holandštině s místním zaměstnancem, pak si s někým telefonuje a tak se toho moc o tomto zámku nedozvím.....Den pomaličku končí a my se vracíme na základnu, určitě všichni plni zážitků i z prosté jízdy Holandskou krajinou, protože : „**I cesta je cíl**“ jak pravil onehdá Jirka JVK. Moc se těším na zítra.....

Než se však začnete do zítřejších dobrodružství chtěla bych ještě připomenout, že jsme také tento den viděli náš první větrný mlýn a také jsme projížděli po hrázích kolem vodních kanálů, které jsou plné padacích mostů a plujících lodí...vše pro jistotu dokládám fotkou :-))

Den 5 : 29. 04. 2008

Probouzím se a ještě stále cítím ty vůně a chutě sýrových hodů předešlého večera. Je dnes zdá se lepší počasí, už se moc těším až nakopnu stádečko koníků pod prdelí. Po výborné snídani opět přijíždí náš průvodce Paul Holander s kamarády a nabývám dojem, že trávili noc dost bujaře, typnul bych si to tak na 1,5 promile u obou dvou ještě ted', nicméně je to jen a jen jejich věc....

.A už jsem si taky zvykl, že jet za nimi znamená brát jejich blikání směrovkami pouze jako orientační záležitost. Obdivuji, že udrží rovnováhu :-).

A už jsem si taky zvykl, že jet za nimi znamená brát jejich blikání směrovkami pouze jako orientační záležitost, obdivuji, že udrží rovnováhu :-). Vyrážíme dnes severním směrem k provincii Flevoland a zastavujeme u muzea v Lelystadu (N52°31'17.72'' E5°26'19.68''). Čekalo nás zde zajímavé povídání s filmem o způsobu vysoušení a získávání pevniny pro nové obyvatelé. Vlastně celou provincii si člověk podmanil svou zarputilostí a bojem s přírodou a je to až neuvěřitelná ta urputnost...Jitko a tu palačinku v zábavním parku Batavia si pamatuješ?

Pamatuji, i to jak ji kuchař připravoval nadvakrát :-). A pamatuješ ty jak působivé bylo promítání filmu o vysoušení? Na plátně se strhla bouře a nám začal foukat vítr do vlasů a na tváře nám padaly jemné kapky vody. Jo měli to vymakané v tom kině.....

A naše cesta pokračuje po hrázi směrem k městečku Enkhuisen. Na hrázi se občas přestávám ovládat, je to nádhera, krásná silnice, fotíme, zastavujeme a opět plným plynem (občas i 2-stovkou) dále a zase zpátky, prostě nádherných zhruba 30 km, to se musí zažít..... **200? tak to sis vůbec nemohl všimnout těch krásných bílých plachetnic, které pluly po obou stranách hráze...krásný zážitek pro nás pomalejší.....kochající se každým mráčkem na nebi či vlnkou na vodě.** Vždyť píšu

nechal jsem se strhnout..... Skupina se opět sjíždí na konci hráze a jdeme si prohlédnout městečko Enkhuisen. Krása, romantika, lodě, padací mosty, semaforey na vodě, nevím, slova jsou zbytečná, jed'te TAM!!!!

A já to vše fotím a fotím.....

Po 2-hodinovém kochání vyrážíme směr Amsterdam, chceme vidět aspoň kousek z hlavního města. Cestou projíždíme kolem továrny na čokoládu, krásně voněla, a ještě stavíme v Zaanse Schans (N52°28'23.92'' E4°49'09.83''), což je něco jako skanzen s větrnými mlýny všech velikostí. Je to naprosto úchvatné zkoumat tu techniku jak je to vše uděláno a jak to funguje a je jen škoda, že už nastává zavírací hodina a začíná taky pršet což už tady bereme všichni tak trochu jako místní kolorit. Déšť nám vydržel až do Amsterdamu. Stavíme v centru, zapadnem do místní typické hospůdky, no moc toho už nestíháme, blíží se večer, někteří zůstávají na prohlídku večerního města (chlípíci koukat na ty děvy za výkladem chtěj....), my ostatní (slušňáci) plní dojmu vyrážíme směrem na Lunteren na základnu.

V Amsterdamu jsme také nejvíc poznali kdo v této zemi vládne na silnici. Jsou to všichni ti Holanďané a Holanďanky na svých často přezdobených bicyklech. Mají přednost snad úplně všude, do cesty se řítí s neobvyklou razancí, v šílené rychlosti a s jasným záměrem nedotknout se brzdy. O jejich způsobu kličkování a proplétání se provozem můžeme my na motorkách jen snít :-)

Je mi trošku líto, že den nemá 30 hodin.....večer na základně si povídáme o zítřku, rozhodujeme se trhnout od Paulovy skupiny a vydat se Holandskem samostatně směrem k Belgii, ale o tom až zítra, dobrou noc kamarádky a kamarádi.....

Den 6 : 30.04.2008

Něco šramotí okolo, zdá se, že je čas vstávat. Ostatní už balí kufry a bágly, případně šmejdí kolem motorky. Nezbyvá, než se přidat.

:-) no když já šramotila v koupelně ještě napůl spící, někteří už měli motorku nejen nabalenou, ale i naleštěnou, a ještě měli čas povozit děti ostatních turistů :-)

Na snídani už odjíždíme s balení, připraveni polykat další km. Jitka, Eva, Jirka a já dnes vyrážíme směr

Belgie, Německo. Na snídani nám Paul „přidal“ ještě jednoho spolujezdce-Lukáše. Zdůvodnil to tím, že pro něj nemá ubytování, a proto loučení s druhou skupinou probíhá spíše ve zdvořilostních frázích, o nějakých emocích se nedá mluvit (teda pokud jsou, tak více záporné než kladné). **Nechápu proč si stále stěžuje....Paul byl tak hodný, vždyť vybral od nás všech peníze a zaplatil naší útratu :-)**

Vyrážíme směrem na Eindhoven, samozřejmě se držím vedlejších silniček jak jen to jde. Opouštíme hustě zalidněnou oblast a ejhle, najednou se zjevuje úplně jiná tvář Holandska, řidčeji osídlený venkov, zemědělské usedlosti-to je moje parketa ta vůně hnoje co nás občas potkává, delší rovinky, zatáčky, hned se mi zvedne nálada. Není zde sice tolik kanálů jako v průmyslové oblasti a květinové lány nejsou vidět už vůbec, o to větší je to krása když nějaký potkáme. Je to tady zkrátka více o přírodě....A tady bych si velice rád pronajal i nějakou loď pokud by na to byl čas. Jenže ten nás právě dost honí.....

Pár kilometrů východně od Eindhovenu leží u vesničky Ysselsteyn-- Soldaten Begraafplaats (N51° 28' 09.11" E5°53'32.85").Hřbitov padlých vojáků za 2. světové války. Říci, že se na hřbitov těším je dost morbidní, ale nic takového jsem zatím neviděl a jsem zvědav na své pocity. Leží zde na 30 hektarech 31.585 padlých Němců. Ano, milý čtenáři, hřbitov okupantů v Holandsku-je to zvláštní, ale pořád je tady cítit docela velká nevraživost místních. Třeba už jen tím, že je obtížné tohle místo najít (není zde žádné značení a při poptávání se na cestu u místních lidí si mě prohlíželi tak nějak.....) Krátce k prohlídce----je to zvláštní pocit, který se mnou cloumá. A ještě malá poznámka : Němečtí teenageři mají kousek vedle něco jako tábor a jezdí se sem o ty hroby starat.....

Opouštíme Holandsko a míříme na Lutych, chceme navštívit jedno z největších muzeí zbraní na světě, hrozně se těším. O to větší je zklamání-muzeum je v rekonstrukci-zavřeno.

Tak jsem se na to těšil.....Takže zapadneme do místní hospůdky na gáblík, je to tu dost zajímavé, a ten záchod....Co Jitko? A jak to bylo s tím Jirkovým vínem?

Myslíš s tím jak ho vypil sám? :-) No přidám fotku k posouzení, tváří se na ní blaženě, byl to totiž Merlot...a to Jirka nikdy neodolá. A k oné místnůstce, na kterou jsem prostě musela i po předchozím varování opravdu jen krátce. FUJ!!!!!!

Míříme přes Ardeny do Německa, moc hezká krajina, konečně i nějaké kopce, známé Belgické lázně Spa (závodní okruh, myslím, že i F1 se tu jezdila) a už jsme na hranicích. Německo nás vítá mraky a začíná pršet. Je to vždy dilema 40 km do cíle-oblékat ty nepromoky nebo neoblékat?

Ovšem nástup deště je tak rychlý a prší tak prudce, že se nám nedaří najít žádný přístřešek a musíme proceduru soukání se do nepromoku provést přímo na silnici. Řádně promoklí přijíždíme do Mehringu, kde v penzionu U vinného sklípku (N49°47'42.90'' E6°49'26.53'') je cíl dnešního putování. Těším se do sucha, hledám paní bytnou, ale přesto koukám po okolí a tohle místo jsem nezvolil náhodou, ale o tom až zítra. Jitko co říkáš na to bydlení?

Nikdo z nás nečekal takový přepych. Chybělo jen saténové povlečení a výtahový liftboy. Jirka neodolal a pokoj si vyfotil, přece jen, styl Ludvíka XIV. se zlatým sluncem nad postelemi a s krbem jen zatopit se hned tak nevidí. Celou tu romantiku pokojů jen tak trochu rušila naše rozvěšená zmoklá moto výbava :-))

Den 7 : 01.05.2008

Trevír-město založené Římany, Moselské víno-je tohle potřebná motivace k brzkému vstávání? Určitě ano. Už včera k večeři nám majitel penzionu a zároveň vinice, která na nás kouká za domem, nabídl jeho produkt k večeři a vůbec to nebylo špatné!!! Takže hajdy na cestu, ještě pořádná snídaně a pak políbit holky pod rozkvetlým stromem.....Vyjíždíme k Trevíru, čeká nás prohlídka nejstaršího města Německa založeného v r.1 6 p.n.l. Porta Nigra, Trevírská katedrála, Konstantinova basilika, Klášter sv.Matěje-prostě pohádka a pastva pro oči.....jen toho času kdyby bylo více.

Vyjíždíme na Moselskou vinnou stezku, která se točí a táhne kolem řeky Mosel od Trevíru až po Koblenz. Cestou míjíme každých pár km nějaký hrad, údolím se proplétáme mezi nejstrmějšími vinicemi v Evropě a je to prostě nádhera. **Jen nás trochu ten náš nový vedoucí honí...nestíháme vytáhnout ani foták...ne tak si ještě něco vyfotit :-)** Projíždíme tunelem a než GPS-ka naskočí samozřejmě najedu do špatného směru. Ovšem tady milý čtenáři slovíčka „špatný směr“ lze pojmout naprosto opačně, omylem totiž šplháme vinicemi nahoru do kopce, cesta se neustále zužuje, asfalt se místy ztrácí, Eva na Transalpu propadá euforii, my na silničkách začínáme být nervóznější..... Dopadlo to nádherně, vyjeli jsme vysoko nad řeku, koukáme do údolí a kocháme se úžasnými pohledy. Trošku poprchává, sledujeme směr kam míří ten škaredý mrak nad námi, otvíráme flaštičku vína, něco málo od snídaně....paráda a jeden z nezapomenutelných zážitků, vid' Jitko.....

Máš pravdu, takové romantické místo s kouzelným pohledem na vlnící se řeku vinicemi chtělo přece jen delší zastavení . Že jemně prší nám vůbec nemůže zkazit náladu.

Pokračujeme v tom vínové rozpoložení (tady, ale pozor milý čtenáři : vínová-nealkoholová), a dojde k pozoruhodné věci. Jirkovo nadšení se proměňuje v euforii-jak jinak si mám rozumně vysvětlit to, že mi nabízí svou 17-letou krásku? Aby nedošlo k omylu, néééé svou dceru, ale svou Moto Guzzi. A to ke svezení pěkně prosím!!!!

Musím rychle, dokud ho to nepřejde, ale jelikož odmítá sednout na moje sv 1000 s, tak dojde k takové rošádě, že mi nad tím hlava stojí....

Já (a tady své ego dávám na první místo) tak já na Guzzince a Jirka na Transalpu!!! Jitka na mojím sv a Eva na XJ. Normálně vypadá jakž-takž Jirka a Jitka, Eva v těch svých botách mi připadá, že snad tu Yamahu rozšlápne a já v červeno-černé kůži na Guzzince.....Ta jízda na tom, to vlnění při rozjezdu, ty vibrace.....to chce srdce a zažít to.....už chápu Jirko, alespoň trochu....

Přiznávám, že to bylo velkým překvapením pro nás všechny...ani jsme nejeli na parkoviště, žádné pokyny....zastávka u krajnice, rychlá domluva, rychlá výměna, ale bylo to velmi milé.

Už zase je tady náš největší nepřítel ----čas. Zase nás potvora honí, dokonce tak, že už v půlce trasy musíme opustit řeku Mosel a vyrazit směrem na východ, kde máme domluvené bydlení na statku v Adelsheimu u paní Schaffer. Vždy po domluvě slibuji příjezd kolem 8 večer, tak musíme prásknout do koní, ale teď už každý do svých. Jedeme krásnou krajinou a silničkami směrem k Rýnu. Projíždíme krásným městečkem Bacharach a hážeme kotvu u Rýna na kafčo.

Koukáme na lodě (nákladní i výletní) a ani mi nějak nedochází, že ta „VODA“, která nás posledních pár dnů doprovázela ve všech podobách pomalu končí. Ještě jedeme kousek proti proudu Rýna a voda nás definitivně opouští nebo spíše my ji, neboť ta tu ještě bude tisíce let. Uprostřed polí, lesů a luk stojí statek manželů Schaffrových (N49°23'29.33''E9°22'41.33'') a tady se taky v podvečer zjevuje naše skupinka, bydlení je velice pěkné, paní Schaffer moc příjemná, jo lidi ten den stál opravdu za to a ukončit....

Ukončili jsme ho pořádnou hostinouco kdo měl mi dal k dispozici, i víno ještě Jirka někde vykouzli. A při tom zobání a popíjení jsme dali hlavy dohromady nad mapou a zapisovali si kde jsme byli, a plánovali co bude zítra..

Den 8 : 02.05.2008

Bydlení u Německého sedláka má jednu zvláštnost, můžete se vzbudit hrkáním traktoru, bučením krav či kdákáním slepic. Kupodivu si z toho celkem moc nevybavuji, asi jsem spal příliš tvrdě, znavený cestováním nebo tím vínem, že by to bylo? Zato snídaně, ta se mi teda vybaví i teď po pár týdnech kdy sedím u pc a sepisuji naše putování, naprosto přesně. Byla totiž ňamková, domácí vajíčka, mléko, no co bych povídal, to se musí zažít. A to nás zítra čeká ještě jedna, spíme tu přece dvě noci!!

Vůbec je ten den dnes trošku jiný než ostatní, alespoň pro Evu a mě určitě, jedeme dnes totiž jako spolujezdcí. Ano bat'ůžek se tomu říká mezi motorkáři, což neznamená nic méně ani nic více, než to, že pouze svěřím své drahocenné tělo do rukou bláznivého řidiče, který sedí těsně přede mnou, prudce se rozjíždí, klopí zatáčky hlava nehlava a předjíždění-no to přece nemůže stihnout!!!! Áááááááááá!!! Tak to teda bylo o fous.....Ne, neboj milý čtenáři, nebylo to zdaleka tak dramatické, dokonce bych řekl i velice příjemné.

Jó já si to užila, moje navigační dvojka byla skvělá, zbavena tak strachu, že zabloudím....pěkně jsem to Jirkovi a jeho slečně natřela....no dodnes nevím co má dvojka....snad neměla nakonec zavřené oči :-)))

A kamže jsme si to vlastně dnes namířili? Jedeme cca 40 km do technického muzea v Siensheimu. Byli jsme tu už loni s Jirkou a taky pár km vedle ve Speyeru (taky podobné muzeum) a dva dny strávené tu loni zdaleka nestačily uspokojit naše nadšení pro techniku leteckou, vojenskou, automoto-veteránskou, zemědělskou, hasičskou, železničářskou.....a ještě mnoho jiných zajímavostí zde vystavených. Trávíme zde s holkami celý den, takže dnes dostávají zabrat hlavně nohy, což pro mě, věčně sedícího člověka, znamená opravdu nezvyklou fyzickou zátěž.

No my s Evou se i povozily. Vyzkoušely jsem si jízdu tobogánem umístěným z trupu letadla do výstavní haly....ne nebylo to nebezpečné...dolet krátký a cestou jen dvě turbulence :-)

Lukáš se už od nás odpojil, musí domů do Boleslavi, takže ráno najel na přilehlou dálnici a zmizel jako pára. Zůstali jsme tedy jen čtyři, a tak si jen tak pomyslím--trvat ta cesta ještě pár dní--kdo ví jestli by se někdo vůbec vrátil domů do Česka, při tom množství odpadlíků. Večer si povídáme o exponátech, které unikly našim očím, volám na Přimdu ohledně bydlení, a pomalu si uvědomuji, že náš výlet je právě na začátku svého konce a zítra nás už čeká jen přesun na již zmíněnou Přimdu, tak hajdy do peřin a hezky se vyspinkat.....

Den 9 : 03.05.2008

Balíme, Jirkovi na Guzzince praskl nosič (to bude z toho, jak vozí ty litry vína co vypijme cestou), tak vytváří něco jako výztuhu a přemístuje zavazadla na sedadlo. Hold zkušenosti se projevují a zkušeného motorkáře hned tak něco nerozhodí....A toho náradí co vozí sebou.....Koukám jako blázen co vše guzzinkáři musí sebou vozit :-). U skvělé snídaně spřádáme trasu dnešní cesty.

Pokud by některý ze čtenářů navštívil toto místo k přespání a našel v knize hostů jediné Čechy pak si může být 100% jistý....jo, to jsme byli MY !

Po různých návrzích se shodujeme opět na zastávce v Bad Staffelsteinu, chceme se ještě trochu porochnit ve slaných termálech, které opravdu stojí za sesednutí. Tímto se už další zastavení po trase nekonají a po důkladném prohřátí těla, přijíždíme v podvečer na naši základnu na Přimdě. U večere hodnotíme, vzpomínáme a myslím, že v koutku duše každý cítí jedno : Je to nutné vrátit se, některá místa projet třeba jen opačným směrem, neboť člověk jen těžko zachytí všechny okamžiky, obrazy a pocity, které cestou viděl a prožil.....

Den 10 : 04.05.2008

Náš deseti denní výlet dnes končí, čeká nás přesun domů a já jako nejvýchodněji žijící člen výpravy budu pomalu cestou „ztrácet“ své kamarády a přátele na dvou kolech. Evča nás opouští nejdříve, už před Prahou, ve trojici se chceme zastavit ještě za paní bytnou v hotelu Kapitán na Seči, ale bohužel ji nezastihneme a tak po jídle a kafičku míříme definitivně k domovu.....

Tak někdy zase nashledanou HOLANDSKO!!!!!!